

РЕШЕНИЕ

№ 264

гр. гр.Несебър, 03.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и пети юли през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Сияна Ст. Д.а

при участието на секретаря Радостина Г. Менчева
като разгледа докладваното от Сияна Ст. Д.а Гражданско дело №
20222150100140 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК.

Образувано е по исковата молба вх. № 1288/15.02.2022 г. от „У.Б.“ АД, ЕИК
*****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „С.Н.“ №*, подадена
чрез преупълномощен пълномощник – адв. Я.Д. от САК, със съдебен адрес: гр. София,
ул. "А." №**, ет. 1, **срещу Д. П. Ш.**, ЕГН *****, с адрес: гр.Н., ул. "М." №**, с
която се иска от съда да приеме за установено между страните, че ответникът дължи на
ищцовото дружество сумата от **358,11 лева**, представляваща дължима и незаплатена
главница по Договор за кредитна карта за физически лица № CCIR-414-00076-2016 от
20.12.2016 г., **ведно със законната лихва** върху главницата начиная 10.09.2021 г. до
окончателното изплащане; и сумата от **79,87 лева**, представляваща дължима и
незаплатена договорна лихва по Договор за кредитна карта за физически лица № CCIR-
414-00076-2016 от 20.12.2016 г., за периода от 16.04.2020 г. до 09.09.2021 г.; за които в
полза на ищеца е издадена заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ по
чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 1171/2021 г. по описа на НРС и изпълнителен лист.

В исковата молба се твърди, че между страните е сключен Договор за кредитна
карта за физически лица № CCIR-414-00076-2016 от 20.12.2016 г., съгласно който
ищеца е предоставил на ответника, в качеството му на кредитополучател сумата от 500
лева със срок за погасяване до 30.11.2018 г. Срокът бил продължен за нов двугодишен
период, а именно до 30.11.2020 г. С твърдения за неплащане в срок от ответника на
дължимите вноски за периода от 16.04.2020 г. до 15.10.2020 г., ищецът заявява, че е
обявил дълга за изцяло и предсрочно изискуем на основание т. 10 от сключения между
страните договор, с връчване на покана лично на ответника. Вследствие, на 10.09.2021

г., ищецът подал заявление по чл. 417 от ГПК, въз основа на което НРС издал заповед за незабавно изпълнение на парично задължение, което към 10.09.2021 г. възлизало на общата сума от 437,98 лева, от които: 358,11 лева – главница; 79,87 лева – договорна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 09.09.2021 г., включваща 28,75 лева лихва за редовна главница и периода 16.04.2020 г. – 3.10.2020 г. и 51,12 лева лихва за просрочена главница и периода 23.10.2020 г. – 09.09.2021 г. Тъй като против издадената заповед за изпълнение длъжникът депозирал писмено възражение, ищецът моли съда на основание чл. 422 от ГПК да приеме за установено между страните, че ответникът дължи на банката процесните суми. Претендират се разноси в исковото производство, както и в заповедното по ч.гр.д. № 1171/2021 г. по описа на НРС – в размер на 85 лева.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Д. П. Ш., с който предявения иск се оспорва като неоснователен. Развиват се подробни съображения за настъпил погасителен ефект относно вземането на ищеца на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ.

В открито съдебно заседание, ищцовото дружество не изпраща представител.

Ответникът не се явява лично в съдебно заседание, представлява се от упълномощения си повереник – адв. Чукарева-Тончева от БАК, който оспорва исковата претенция, поддържа дадения отговор, моли за отхвърляне изцяло на иска като неоснователен.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От приетото за послушване ч.гр.д. № 1171 по описа за 2021 г. на Районен съд - Несебър, се установява, че въз основа на подадено от ищеца заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК вх. № 3828/13.09.2021 г. е била издадена заповед № 392/15.09.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист № 271/15.09.2021 г. С разпореждане № 2371/29.12.2021 г., съдът е указал а заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си, предмет на заповедта, поради постъпило възражение от длъжника Ш., като му е предоставил едномесечен срок за това. В дадения от съда срок е предявен искът с правно основание чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, който има за предмет вземане, идентично на това, предмет на заповедта по чл. 417 от ГПК, с изключение на вземане в размер на 72 лева – разходи за уведомяване, които не са предявени за установяване в настоящото производство. Поради изложените съображения съдът намира, че предявеният иск е допустим.

Предявени са искове с правно основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД.

Правото за получаване на претендираните суми произтича от наличието на

валидно облигационно правоотношение между страните по договор за банков кредит /кредитна карта/, наличието на предсрочна изискуемост на кредита, редовна изискуемост на сумите за възнаградителна лихва и неизпълнение от страна на ответника. Правото да се търси заплащане на законната лихва за забава върху претендираната сума произтича от твърдяното неизпълнение от ответника.

Съгласно разпределената доказателствена тежест в производството, в тежест на ищеца е възложено на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК да установи наличието на облигационно правоотношение по договор за кредитна карта и настъпила предсрочна изискуемост на кредита, от което произтича правото му да получи претендираните суми; размера на задължението на ответника и размера на договорната лихва за процесния период. В тежест на ответника е възложено доказване на обстоятелствата относно факта на изпълнение на паричното задължение, както и въведените от него правопогасяващи и правоизключващи възражения, вкл. и възражението си за погасяване по реда на чл. 739, ал. 1 от ТЗ.

Доколкото представените от ищеца писмени доказателства не са оспорени от ответника, съдът приема за доказано наличието на валидно договорно правоотношение между страните по Договор за кредитна карта за физически лица № CCIR-414-00076-2016 от 20.12.2016 г. при ОУ /л. 5-20 от делото/, съгласно клаузите на които, на ответника отпусната сумата от 500 лева – размер на разрешен кредитен лимит, предоставен за ползване /в кредит/ при месечен лихвен процент от 1,33 % и насрещно задължение за минимална месечна погасителна вноска в размер на 15 лева или 3 % от разрешения кредитен лимит, дължима от 1-во до 15-то число на текущия месец, следващ периода за клиентски плащания по договора. Договорът е сключен със срок на действие до 30.11.2018 г. и възможност за продължаването му с нови 24 месеца от страна и по преценка на банката. По силата на договореностите между страните, ищецът е издал на ответника платежен инструмент - банкова карта на 20.12.2016 г. при годишна такса за обслужването □ в размер на 25 евро. Неизпълнението на задълженията за плащания по договора е скрепено с насрещно право за банката да прекрати предсрочно договора и да пристъпи към събиране на вземанията си /Раздел II, т. 10 от договора/. При анализа на разпоредбите на представените договори и общи условия от страна на ищеца, съдът достигна до извод, че същите са действителни, не съдържат неравноправни клаузи и обвързват валидно страните по тях.

Съгласно представени от ищеца доказателства /л. 21-23 от делото/ кредитът е обявен за предсрочно изискуем с покана за доброволно изпълнение и уведомление по чл. 60, ал. 2 от ЗКИ, редовно връчени на ответника на 17.06.2021 г., като съобразно извлечение от счетоводните книги на банката по кредита останали незаплатени исковите суми, което обосновоало интерес от завеждане на заповедно производство срещу ответника по реда на чл. 417 от ГПК.

От приетото като компетентно изготвено и неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза /л. 103-109 от делото/ и изслушването на вещото

лице по реда на чл. 200 от ГПК се установява, че сключеният договор е бил с продължен срок на действие – до 30.11.2018 г., като догореният кредит от 500 лева е бил усвоен изцяло. Усвояванията и плащанията по кредита са подробно анализирани от експерта в табличен вид, като е дадено заключение, че останала непогасена за периода и дължима е главница в размер на 357,87 лева, а дължимата върху нея договорна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 09.09.2021 г. възлиза на сумата от 79,80 лева.

Горните обстоятелства не се оспорват от ответника в хода на исковото производство, като същият основава защитата си на настъпил погасителен ефект по реда на чл. 739, ал. 1 от ТЗ.

В подкрепа на възражението си, ответникът представя към отговора на исковата молба заверени препис от съдебни решения на Окръжен съд - Хасково /л. 81-85 от делото/, от които се установява, че на 09.10.2019 г. било открито производството по несъстоятелност по отношение на събирателно дружество „Ш., Ш.а и сие“, ЕИК *****. Съдът, след извършена служебна справка с търговския регистър по партидата на събирателното дружество, констатира, че считано от 29.11.2018 г., вкл. и към 13.09.2021 г., неограничено отговорни съдружници в събирателното дружество са били три лица, сред които и ответника Д. П. Ш., ЕГН *****. Изложеното, обосновава, че производството по несъстоятелност е било открито и спрямо неограничено отговорните съдружници в дружеството, включително ответника Ш.. С Решение № 1 от 02.01.2020 г. по т.д. № 126/2019 г. по описа на Окръжен съд Хасково производството по несъстоятелност е спряно на основание чл. 632, ал. 5 от ТЗ, а с влязло в сила на 30.03.2021 г. Решение от 22.03.2021 г. е заличен обявеният в несъстоятелност длъжник СД „Ш., Ш.а и сие“.

Съдът, при горните обстоятелства, следва да се обърне внимание, че в практиката на върховната инстанция е наложено разбирането, че съгласно чл. 610 от ТЗ едновременно с откриването на производството по несъстоятелност на събирателно дружество се смята за открито и производството по несъстоятелност на неговите съдружници, които се третираят като длъжници в несъстоятелността и от чието секвестрируемо имущество също се образува маса на несъстоятелността, служеща за удовлетворяване, както на кредиторите на дружеството, така и на личните кредитори на съдружника /по аргумент от чл. 610, чл. 614, ал. 3 и чл. 748, ал. 3 от ТЗ/ Кредиторите на дружеството и личните кредитори на съдружниците следва да предявят вземанията си в производството по несъстоятелност, тъй като не биха могли да се удовлетворят в индивидуално принудително изпълнение /чл. 638 от ТЗ/. При спряно производство по несъстоятелност по чл. 632, ал. 1 от ТЗ, последвало прекратяване на производство по чл. 632, ал. 4 от ТЗ и постановено заличаване на събирателното дружество от Търговския регистър по реда на чл. 632, ал. 5 от ТЗ, непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнени права са погасени /съгласно чл. 739, ал. 1 от ТЗ/. В този смисъл е Решение № 90 от 20.07.2016 г. по т.д. № 865/2015 г. по описа на I търг. отделение на ВКС.

Настоящият случай е идентичен с разгледания от върховната инстанция, като спряното производство по несъстоятелност, впоследствие е прекратено по реда на чл. 632, ал. 4 от ТЗ.

Изложеното налага извода, че процесното вземане на ищеца е следвало да се предяви в производството по несъстоятелност на събирателното дружество, в което ответникът е бил неограничено отговорен съдружник. При отсъствие на данни по делото, вземането да е било надлежно предявено пред съда по несъстоятелността, то с прекратяване на производството по универсално изпълнение, на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ, процесното вземане срещу неограничено отговорния съдружник се е погасило. В този смисъл, съдът намира за основателно и доказано релевираното с отговора от ответната страна правопогасяващо възражение, предвид което и предявеният иск следва да бъде отхвърлен изцяло, като неоснователен и недоказан.

При този изход на спора, в полза на ответника се следва присъждане на разноски, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, дължими от ищеца, а именно – сумата от 300 лева – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателствата за извършения разход.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „У.Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „С.Н.“ №*, подадена чрез преупълномощен пълномощник – адв. Я.Д. от САК, със съдебен адрес: гр. София, ул. "А." №**, ет. 1, **срещу Д. П. Ш., ЕГН *****, с адрес: гр.Н., ул."М." №**, установителен иск с правно основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД., за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от **358,11 /триста петдесет и осем лева и единадесет стотинки/ лева**, представляваща дължима и незаплатена главница по Договор за кредитна карта за физически лица № CCIR-414-00076-2016 от 20.12.2016 г., **ведно със законната лихва** върху главницата начиная 10.09.2021 г. до окончателното изплащане; и сумата от **79,87 /седемдесет и девет лева и осемдесет и седем стотинки/ лева**, представляваща дължима и незаплатена договорна лихва по Договор за кредитна карта за физически лица № CCIR-414-00076-2016 от 20.12.2016 г., за периода от 16.04.2020 г. до 09.09.2021 г.; за които в полза на ищеца е издадена заповед № 392/15.09.2021 г. за незабавно изпълнение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 1171/2021 г. по описа на НРС и изпълнителен лист № 271/15.09.2021 г., **като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.****

ОСЪЖДА „У.Б.“ АД, ЕИК ***, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на Д. П. Ш., ЕГН *****, сумата от 300 /триста/ лева за направените по делото съдебни разноски.**

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от връчването му в препис на страните.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____